

Etiam in tutis vigil (Fjäsk när det icke behöfs).

På gubben Honnêtes persuasion ha vi ej kunnat undgå att införa följande besvärsskrift af en hans Embetsbroder.

Ingifvit den 4 Mars 1812.

Till Kongl. Kammar-Collegium.

Om, både af allmänna tidningar och allmänna rykten, man blifvit underrättad, att Tullbevakningen *i stort*, åtminstone det förflutna året, varit lam och overksam; så kan man deremot fagna sig, att bevakningen varit så mycket mer noggrann och öfverdrifven *i smått*, så att det ena kan hjälpa det andra. Mig förefaller härvid det bekanta valspråket: *Etiam in tutis vigil (Fjäsk när det icke behöfs)*; och en händelse, som träffat mig sjelf, har påmint mig det gamla ordspråket: *Sila mygg och svälja kameler.*

Den 9 Febr. d. å., som var en söndag, återkom jag till Stockholm från en landtresä, hvarvid jag inpasserade genom Hornstull, der min lilla kappsäck, som blott innehöll återstoden af min matsäck, blef visiterad; dervid jag ej har något att påminna. Men då jag ankom till Accishuset vid Österlånggatan, der jag bor en trappa opp i de otapetserade och med kimrök, Dylta rödfärg och alunslam, efter Under-Ståthållaren Liljensparres modeller anstrukna, rum, som tillhöra Öfver-Direktören vid Landtullsverket såsom boställe, och hvilka han, efter en långvarig process med Tull-Arrende-Societeten, äntligen tillvunnit sig genom Kongl. Maj:ts nådiga Dom, blef min kappsäck, som var instoppad i en buldanssäck, anfallen i förstufvan vid sjelfva trappan in i huset, der den skulle uppbäras till mina rum, af en Sjötullsbetjent vid namn Granqvist, som påstod sig vilja visitera den, hvilket vägrades af det skäl, att man ej kände hvarken Granqvists person eller hans rättighet att anfälla en medborgare hemma i det hus han bebor; hvarestefter Granqvist tog kappsäcken med våld, bar den ut på öppen gata och anställde der sin visitation, utan att finna annat än öfverblifven matsäck, samt kastade kappsäcken i slädan, utan att återbära den till trappan in i huset, der han tog

den. Jag anmälte händelsen genast hos Öfver-Direktören Bergman, som bor 2 trappor opp i samma hus, hvilken, brydd och förlägen efter vanligheten, då han tillfrågas i något som rör hans tjenst, svarade mig, i Granqvists närvaro, att han på Söndagen ingenting kunde göra; förmodligen för att få rådrum, att hos *vederbörande* förfråga sig och få befallning huru han borde skicka sig i denna fråga, som syntes honom ganska benig. Troligast ser det så ut, som skulle Öfver-Direktören Bergman sjelf hafva anbefallt denna visitation.

Jag instämde derefter Granqvist till Sjötulls-Rätten, hvilket jag nu efteråt finner vara orätt; ty målet, såsom hemgång, hade bort anmälas hos Poliskammaren. Vid Sjötulls-Rätten underrättade Öfver-Direktören Bergman både Sjötulls-Rätten och mig om den nyhet, att *vederbörande* (förmodligen Tull-Arrende-Fullmäktige) gjort den författning, att allt, som bäres opp och ned i Accishuset, skall visiteras, emedan stölder skola skett i huset. Aktor, Öfver Direktören Strübing, fann Granqvists åtgärd vara ganska laglig, och Sjötulls-Rätten, utan att efterfråga eller se några order, och utan att begripa, det stölder ej förekommas derigenom, att man ej här något *in* i huset, förklarade, genom Utslag den 18 Febr., att Granqvist gjort rätt och icke kunde fällas till ansvar, genom hvilket Utslag jag således äfven i framtiden kan vara blottställd för lika obehöriga visitationer. Sjötulls-Rättens Utslag grundar sig således endast på ett blindt förtroende till Öfver-Direktören Bergmans muntliga och obestyrkta berättelse; och han har på en gång varit både vittne och domare i målet. Sådana händelser böra likväl ej vara oväntade vid så väl organiserade domstolar, der ledamöterna äro subalterner under Ordföranden, som kan suspendera dem när han vill. Under titel, att efterse, det ingenting skall stjälas, kan Tullbetjeningen således visitera i alla hus utan undantag; men här förekommer den besynnerlighet, att visitationen skett hos en af de personer, som bo i huset, och hvilkas rätt och säkerhet för tjufvar, just genom den gillade visitationen, skulle bevakas, och hvilka ej kunna supponeras vilja stjäla ifrån sig sjelfva. För Kronan kan denna säkerhet ej behövas; ty Kronan har ingenting förva-

radt i huset, utan 2:dra, 3:dje, 4:de och 5:te våningarne äro idel boställsrum.

Enligt 6. §. i Kongl. Maj:ts nådiga Kungörelse den 30 Nov. 1810 äger icke någon visitation rum i *något* hus. Den äger, enligt samma §., ej heller rum på *vägar*, och således än mindre på öppen gata. Samma §. innehåller också böter ifrån 20 till 100 R:dr, om en beslagare ej finner förbudet eller tullförsnilladt gods; till och med om det icke uppgår till 50 R:drs värde. Detta är således en confiskations-fråga, som jag anhåller måtte till Kongl. Kommers-Collegium förvisas, dit sådana frågor otvifvelaktigt höra, och dit jag af Sjötullsrätten bort hänvisas. I öfrigt lärer också både Eder Exellens sjelf och Herr Kammar-Rådet Branting, såsom Tull-Fullmäktige, vara jäf-vige i detta mål; men då anhåller jag också, att Hrr Kammar-Råderne Rolén och Strübing måtte öfvervara målet; ty annars göra Kammar-Råderne Trunström, Edman och Hambræus pluralité, och då vet jag förut huru det går.

Den af Öfver-Direktören Bergman åberopade författning känner jag icke, och *vill* icke heller känna den. Jag tror till och med att den icke existerar, om icke den är en lemning från Liljensparriska galenskaps-tiden, eller också obehörigt utgitven af Öfver-Direktören Bergman sjelf. Deremot känner jag ganska väl, att hvarken hela Tull-Arrende-Societeten med smått och stort, eller Öfver-Direktören Bergman, äger rättighet att ändra en lag, och att en sådan ändring icke kan förbinda någon till efterlefnad, om icke någon *tjenstgörande* tullbetjent, som bor i huset. Sedan Öfver-Inspektoren Muhr ej bor i huset, utan genast ifrån tillträdet uthyrt sina der ägande rum åt Grosshandlaren Küsel, är ingen *tjenstgörande* tullbetjent boende i huset, mer än Öfver-Direktören Bergman. Det åberopade reglementet kan således endast angå *honom*, och måste vara enkom af misstanke, emot honom personligen, utfärdadt. Men om detta reglemente, angående visitation å allt som bäres opp och ned i trapporna af Accishuset, är gjordt antingen för att få veta hvad som inkommer eller inbäres i Öfver-Direktörens kök, eller huruvida något lurendrä-

geri hos honom skulle uppläggas, eller ock att controllera, det icke något, som tillhör Tullverket, skall bäras från hans rum till obehörigt ställe; så rör denna, endast på honom syftande, författning icke mig, som lyckligtvis ej är tullbetjent, och icke heller den, hvars rätt jag innehar, och som numera lärer lyckligen hafva undsluppit Tull-Fullmäktiges förmanskap och reglementen, samt än mindre kan emottaga några lagar af Öfver Direktören Bergman. Den åsyftade säkerheten synes mig dessutom vara tillräckligt vunnen, om en betjent (ju högre ju bättre) posteras i Öfver Direktören Bergmans *egen* förstufva 2 trappor opp; men ej i min, helst jag hvarken vill controlleras eller controllera. Jag behöfver ingendera.

Jag anhåller således ödmjukast, att, i fall målet ej förvises till Kongl. Kommers-Collegium, Granqvist, äfven i anledning af hosgående attest öfver hans våldsamma förfarande, måtte fällas till böter för sitt ofog, och Sjötulls-Rätten till skrapa för sin origtiga dom, hvilken jag dessutom ej fick extraderad förr än den 26 Febr., och således sedan halfva besvärstiden lupit till ända, hvilket är det vanliga hos Sjötulls Rätten i Stockholm. I öfrigt förbehåller jag mig, att särskilt få tilltala den eller dem, som utfärdat de åberopade ordena, i fall de finnas. Med djup vördnad framhärdar

Titi

ödmjukaste tjenare
R. F. SCHEVE,
Grosshandlare i Stockholm,

Vår hederlige Ledamot Justus, som nyss ankommit från Landsorten, satt i går och läste Nya Posten N:o 15 för den 24 Febr. Han fäste genast sin uppmärksamhet på en artikel undertecknad af

Liksidig.

Kors jag tror, sade han, att Litteratur-Journal-författarne äfven skriva i Nya Posten. Åtminstone är Herr Liksidig icke stort hemma hvarken i Metafysiken eller i Logikan. Tvisten om postporto-friheten bryr jag mig icke om, ehuru jag i allmänhet tror, att *dagbladsredaktörer* mindre förlora, än sjelfva *Allmänheten*, genom postporto-frihetens upphörande, hvarmed Allmänheten i orterna icke är särdeles nöjd; ty de vilja läsa alla Tidningar, men måste nu betala dyrt post-porto, och man tycker att friheten alltför väl också kunnat upphöra för Litteratur-Journalen, som ingen stort bryr sig om i Landsorterna. Men annat är att offentligen *klaga*, och annat är att *förtryta* någon mannamån. Nog tycker jag att Liksidig bort begripa, det man får *klandra* (men alldeles icke förvränga, förtyda och misstyda) en fastställd *Lag*, utan att derföre få klandra ett *välbehag*, som ej strider emot Lagens föreskrift. *Lagen* bör äga någon grund: är denna grund oriktig, så är lagen oriktig, och denna oriktighet bör ådagaläggas, på det att den måtte kunna bli ändrad. *Välbehaget* åter har alldeles *ingen* grund, mer än sig sjelf: det behöfver lika så litet bevisas med skäl, som min *smak* för det ena eller andra behöfver bevisas; ty man är ej skyldig någon reda för någondera. Om jag behandlas tvertemot Lagen, då äger jag rätt att klandra; men om jag vill låna, äfven på guld- eller silfverpant, eller om jag begär en gåfva, men begge nekas mig; så äger jag ej rätt att klaga; ty allt beror på välbehaget, som ankommer endast på gifvarens fria vilja, hvilken ej kan tvingas. Detta är lätt begripligt; och jag finner ingen kontradiktion deri, att medgifva rättigheten till klander å en lag, men deremot bestrida rättigheten till klander å en annans fria vilja. Ännu orimligare är att åberopa Tryckfrihetsförrordningen. Den är gifven för att få upplysning och för att få

